

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 16.861 van 2 oktober 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 juli 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 12 juni 2008 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat G. MULLENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. COENEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn.

Op 24 april 2007 vraagt verzoeker de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 7 februari 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen voormelde beslissing van 7 februari 2008 dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bij arrest nr. 11.021 van 8 mei 2008 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 22 mei 2008 dient verzoeker een tweede maal een asielaanvraag in.

Op 12 juni 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

(...)

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten S. S. O. geboren te Kabul, op (in) 00.00.1982 en van nationaliteit te zijn: Afghanistan die een asielaanvraag heeft ingediend op 22/052008 (2)

Overwegende dat betrokkene op 24/04/2007 een eerste asielaanvraag indiende die op 13/05/2008 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgesloten werd met een arrest tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Overwegende dat betrokkene op 22/05/2008 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat betrokkene niet teruggekeerd is naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een lidkaart van zijn vader voorlegt om aan te tonen dat zijn vader lid was van Hezb-i-Islami. Overwegende dat de eerste asielaanvraag van betrokkene door het CGVS negatief afgesloten werd daar er geen geloof kon worden gehecht dat betrokkene recent uit Afghanistan afkomstig is. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest van 13/05/2008 de beslissing van het CGVS bevestigde. Overwegende dat betrokkene met de lidkaart van zijn vader de beslissing inzake zijn vorige asielaanvraag niet kan weerleggen. Overwegende dat betrokkene verder geen nieuwe elementen aanbrenst die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een geqrunde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

(...) ».

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de materiële en de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort geciteerd als EVRM).

Verzoeker betoogt wat volgt:

“Verzoeker heeft de eer de volgende middelen tot nietigverklaring voor te stellen, dit onverminderd alle andere middelen aan te voeren na onderzoek van het administratief dossier of ambtshalve op te werpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen :

genomen uit de schending van de formele en materiële motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de schending uit het artikel 3 van het E. V.R.M.;

De alhier bestreden beslissing dd. 12.06.2008 van de Gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid is onvolledig en foutief gemotiveerd en houdt ten onrechte geen rekening met de door verzoeker geformuleerde vluchtmotieven en is dan ook genomen met machtsoverschrijding ;

Ten eerste wordt er ten onrechte getwijfeld aan de herkomst en de nationaliteit van verzoeker;
Er wordt ten onrechte getwijfeld aan het asielrelaas van verzoeker;
Dat de Gemachtigde voor de Minister van migratie- en Asielbeleid ten onrechte twijfelt aan het asielrelaas van verzoeker omdat verzoeker - die een laag verstandelijk niveau heeft - niet volledig kon antwoorden op de vragen van de interviewer van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen;
Door verzoeker worden 2 Taskara's neergelegd; deze bewijzen op zich de nationaliteit en de afkomst van verzoeker en zijn vader;
Dit is voor geen betwisting vatbaar; de hier bestreden beslissing weigert erop in te gaan, en motiveert gemakkelijkshalve dat "deze niet van aard zijn om de eerdere vaststellingen te wijzigen";
Dat de bestreden beschikking dd. 12.06.2008 ten onrechte twijfelt aan het asielrelaas van verzoeker; Verzoeker is van een laag verstandelijk niveau en dat is de enige reden waarom verzoeker niet kon antwoorden op gestelde vragen; de interviewer heeft ten onrechte verzoeker niet toegelaten zijn uitleg meer te staven;
Blijft dat er niet wordt getwijfeld aan de Afghaanse herkomst van verzoeker, doch enkel op basis van een beweerde tegenspraak ten onrechte getwijfeld wordt aan het asielrelaas van verzoeker; Verzoeker heeft geen kunstgrepen aangewend ! Verzoeker is niet bedrieglijk !
De gemachtigde van de Minister voor Migratie- en Asielbeleid maakt er zich wel heel gemakkelijk van af! Enkel op basis van enkele onduidelijkheden wordt het integrale asielrelaas van verzoeker onderuit geschoven en als "ongeloofwaardig" gekwalificeerd;
De hier bestreden beslissing stelt uitdrukkelijk dat er geen geloof wordt gehecht dat verzoeker uit Afghanistan zou zijn; dit wordt door verzoeker nochtans bewezen aan de hand van documenten die verzoeker tijdens zijn tweede asielaanvraag heeft naar voren gebracht, en dewelke zijn afkomst uit Afghanistan bewijzen; daarenboven dient geloof te worden gehecht aan elke bewering van de asielzoeker, zolang het tegendeel niet kan bewezen worden, quod certe non in casu;
Dat verzoeker daarenboven van oordeel is dat er wel degelijk voldoende vluchtmotieven voorhanden zijn evenals voldoende elementen om te voldoen aan de criteria die werden vastgelegd in het Vluchtelingenverdrag (Conventie van Genève van 28 juli 1951), op grond waarvan verzoeker zijn vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming bewijst en tot op de dag van heden kan staven, en derhalve in een gevaarlijke situatie verkeert, met vrees voor eigen leven in zijn land van herkomst;
Verzoeker roept expliciet de schending van art. 3 van het E.V.M.R. in :
Overwegende dat de bestreden beslissing helemaal geen rekening houdt met de slechte reputatie van Afghanistan op het gebied van mensenrechten en in het bijzonder wat betreft de wijdverspreide folteringen die worden begaan door politieagenten tijdens voorlopige hechtenis van gevangenen en in gevangenissen;
Dat het artikel 3 van het E.V.R.M. een absolute bescherming biedt, van openbare orde is en geen enkele uitzondering toelaat en dus ook volledig losstaat van het gedrag van de persoon in kwestie (VANDE LANOTTE, J. en HAECK, Y., "Handboek E.V.R.M. Artikelsgewijze commentaar", Antwerpen, Intersentia, p. 162); Dat in gevallen van uitwijzing - hetgeen het rechtstreekse gevolg zou zijn ingeval de hier bestreden beslissing dd. 22.05.2008 gehandhaafd zou blijven - het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft geoordeeld dat Lidstaten moeten rekening houden met de eisen van het artikel 3 E.V.R.M., omdat een uitwijzing of uitlevering naar een land waar een persoon folteringen of onmenselijke en vertederende behandeling riskeert te ondergaan, de verantwoordelijkheid van deze Lidstaat met zich mee kan brengen in het licht van het artikel 3 van het E.V.R.M. wanneer een schending wordt vastgesteld van het artikel voor het Hof (op. cit, p. 161);
Dat in het algemeen door het Europees Hof wordt vereist dat een "ernstig en reëel risico" moet worden aangetoond door de klager (zie Soering t./ VK, arrest van 7 juli 1989, Publ. Hof, serie A, Vol. 161, §91);
Dat er ook rekening wordt gehouden met de houding van de uitwijzende staat, zoals bijvoorbeeld in de zaken Crus Vgraz and others / Zweden en Vilvarajah and others / V.K. (zoals geciteerd in op. cit., p. 164-165);

Dat aldus in de eerstgenoemde zaken het Hof is benadrukt dat de Zweedse overheden veel ervaring hebben met de Chileense vluchtelingen en de situatie van de asielzoekers dan ook goed kunnen inschatten; dat de Zweedse overheid contact heeft opgenomen met een Chileense mensenrechtenorganisatie die beweerde dat Crus Varaz nooit politiek actief is geweest (op. cit., p. 165);

Dat ook in de zaak Vilvarajah / VK er werd geoordeeld dat de Britse overheden veel ervaring hebben in het onderzoeken van dossiers van Sri Lankezen en dat elk geval individueel werd onderzocht (op. cit., p. 165);

Dat in tegenstelling tot de deze voormelde zaken de Belgische staat helemaal niet is overgegaan tot een individueel onderzoek van het geval van de verzoeker;

Dat bovenop de verkeerde conclusies die de bestreden beslissing trekt uit de bijlage 13 quater, er -net als in het gebrekkige onderzoek naar de herkomst of nationaliteit van verzoeker - er tevens geen bijkomend onderzoek is gedaan naar het vaststellen van het risico op politieke vervolging voor verzoeker in geval van terugwijzing naar Afghanistan, net zomin als enig onderzoek naar de soort behandeling die verzoeker zal ondergaan indien hij zou worden teruggestuurd naar Afghanistan, nu zijn vluchtelingenstatus werd geweigerd en hem tevens geen subsidiaire bescherming werd geboden.

Dat verwerende partij hierin dus duidelijk is tekort geschoten door de bestreden beslissing helemaal niet te motiveren ten aanzien van een mogelijke schending van het artikel 3 van het E.V.R.M., dit terwijl het nochtans algemeen geweten is dat de Afgaanse overheden een slechte reputatie hebben op het gebied van mensenrechten en zeer zeker ook op het gebied van respecteren van de mensenrechten van gevangenen;

Dat het rechtstreeks gevolg zou zijn van de hier bestreden beslissing dd. 12.06.2008 dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten en naar zijn land van herkomst zou teruggestuurd worden;

Uit tal van internationale verslagen en verslagen van landenspecialist mensenrechten in Afghanistan van Amnesty blijkt dat de situatie voor Afghanen in heel Afghanistan gevaarlijk is en er immense mensenrechtenschendingen begaan worden ;

Het is volgens Amnesty International overduidelijk dat Afghanistan niet voldoet aan de mensenrechtennormen ;

Amnesty heeft na de opstand van 2004 een mensenrechtenrapport geschreven waar alle details van de grove mensenrechtenschendingen instonden ;

Dat al deze informatie die duiden op systematische mensenrechtenschendingen van gevangenen in detentie toegankelijk zijn voor het publiek via het Internet en dat het dus gaat om elementen waar de tegenpartij kennis van moest hebben;Dat de bestreden beslissing helemaal geen rekening houdt met dit risico voor verzoeker om

onmenselijke en vernederende behandelingen en zelfs foltering te ondergaan; wanneer hij in een gevangenis in Afghanistan zal terechtkomen, wat daarom een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 in combinatie met het artikel 3 van het E.V.R.M.;

Dat in een zaak Chahal v/ UK het Europees Hof van oordeel is geweest dat eventuele uitwijzing door het Verenigd Koninkrijk van een vermeende Sikhterrorist naar India een schending zou uitmaken van artikel 3 van het E.V.R.M.;

Dat het hof in deze zaak heeft besloten tot een schending van het artikel 3 nadat de algemene toestand en meer specifiek de talloze schendingen van de mensenrechten in de Punjab-regio en meer in het algemeen in geheel India werd vastgesteld;

Dat in het geval van verzoeker de verschillende publiek toegankelijke bronnen aantonen dat er sprake is van wijdverspreide mensenrechtenschendingen in de vorm van mishandelingen en het ontzeggen van basisrechten aan de gevangenen in detentie en desondanks heeft de bestreden beslissing dit risico op schending van het artikel 3 E.V.R.M. niet beoordeeld of geëvalueerd;

Dat gelet op deze elementen moet worden geoordeeld dat de bestreden beslissing daarom een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en het artikel 3 van het E.V.R.M.;

Derhalve kan worden gesteld dat de bestreden beslissing - door geen rekening te houden met het risico dat verzoeker loopt (wanneer hij, eenmaal uitgewezen terechtkomt in een Afgaanse gevangenis) om

onmenselijk en vernederend te worden behandeld of zelfs gefolterd - ten onrechte artikel 3 van het E.V.R.M. (verbod op foltering en op onmenselijk en vernederende behandelingen of straffen) niet in haar oordeel heeft betrokken, hetgeen leidt tot een gebrekkige motivering van het bestreden besluit waardoor de motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt geschonden;

Dat de hier bestreden beslissing dd. 12.06.2008, waarbij verzoekers tweede asielaanvraag geweigerd wordt om in overweging genomen te worden en anderzijds aan verzoeker een bevel wordt betekend om het grondgebied te verlaten, rechtstreeks problemen schept vanuit het oogpunt van artikel 3 van het E.V.R.M. vermits er zwaarwichtige redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker - na zijn uitwijzing - een ernstig risico loopt om aan foltering, onmenselijke of vernederende behandelingen te worden onderworpen in Afghanistan;

Dat verzoekster aan de hand van recente, onafhankelijke en voor iedereen (dus ook voor de Minister van Justitie) gemakkelijk toegankelijk bronnen (Human Rights Watch en vele andere) aantoont dat de Afghaanse overheden een allesbehalve vlekkeloze reputatie bezitten op het vlak van het respecteren van de mensenrechten in het algemeen;

Dat de Gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid derhalve bij het evalueren van het vluchtrelaas van verzoeker rekening hadden moeten houden met - of ten minste althans enige aandacht had moeten schenken aan de mogelijke schending van artikel 3 van het E.V.R.M. als rechtstreeks resultaat van de bestreden beslissing;

Dat, door het eventueel risico op de schending van artikel 3 van het E.V.R.M. niet bij haar overwegingen te betrekken, de Gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid inderdaad haar beslissing onvoldoende heeft gemotiveerd;

Dat het middel ernstig is; dat verzoeker dienvolgens de Raad voor Vreemdelingenzaken verzoekt de bestreden beslissing dd. 12.06.2008 van de Gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid te schorsen en te vernietigen.

Dat het middel derhalve gegrond is;”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 10 december 2002, nr. 113.439). In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name het artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort geciteerd als de Vreemdelingenwet) en naar het feit dat verzoeker geen nieuwe gegevens naar voor heeft gebracht dat er, wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 Vreemdelingenwet. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing bespreekt en ze aldus kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu bereikt werd. Het middel zal verder onderzocht worden vanuit het oogpunt van de schending van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoeker meent dat er ten onrechte getwijfeld wordt aan zijn herkomst en nationaliteit. Verzoeker stelt dat hij 2 Taskara's heeft neergelegd . Deze bewijzen zijn volgens hem nationaliteit en afkomst, alsook deze van zijn vader. Tevens wijst verzoeker erop dat hij een laag verstandelijk niveau heeft waardoor hij niet kon antwoorden op de gestelde vragen.

De Raad stelt vast dat het eerste onderdeel van het middel dat door verzoeker wordt aangevoerd bestaat uit kritiek op de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en geen betrekking heeft op de bestreden beslissing. De grieven geuit in het eerste onderdeel van het middel kunnen dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangewezen overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit deze bepaling volgt aldus dat de nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr.143.020; RvS 13 april 2005, nr.143.021).

De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister beperkt zich in het kader van artikel 51/8 Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

* In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de minister (Dienst Vreemdelingenzaken) zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 Vreemdelingenwet, aangezien hij hiertoe niet bevoegd is.

* In het geval dat er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Uit de gegevens van het administratieve dossier blijkt dat verzoeker de “nieuwe elementen” beperkt tot het volgende:

- verzoeker stelt dat hij het niet eens met de beslissing van de Commissaris-generaal en wijst erop dat hij analfabeet is
- hij brengt een lidkaart van de Hezb-i-islami bij van zijn vader
- verder herhaalt verzoeker zijn vluchtmotieven

De bestreden beslissing motiveert aangaande de ingeroepen “nieuwe elementen” het volgende:

“Overwegende dat betrokkene een lidkaart van zijn vader voorlegt om aan te tonen dat zijn vader lid was van de hezb-i-islami. Overwegende dat de eerste asielaanvraag van betrokkene door het CGVS negatief afgesloten werd daar er geen geloof kon worden gehecht dat betrokkene recent uit Afghanistan afkomstig is. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest van 13/05/2008 de beslissing van het CGVS bevestigde. Overwegende dat betrokkene met de lidkaart van zijn vader de beslissing inzake zijn vorige asielaanvraag niet kan weerleggen. Overwegende dat betrokkene verder geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten of gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure.”

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij elementen heeft aangebracht die een grondiger onderzoek vergen van de gemachtigde van de minister. De bestreden beslissing is deugdelijk en pertinent gemotiveerd. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker de schending van artikel 3 EVRM inroept, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat verzoeker moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Een verwijzing naar algemene rapporten in verband met de situatie in zijn eigen land volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM.

Waar verzoeker verwijst naar arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, merkt de Raad op dat het aan verzoeker is om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (RvS 13 juli 2001, nr. 97.866).

In het arrest *Chahal v/ the united Kingdom* waarnaar verzoeker verwijst, was het EHRM inderdaad van oordeel dat de terugkeer van de persoon in kwestie naar India een schending van artikel 3 EVRM zou uitmaken. Het EHRM kwam echter niet op basis van de algemene toestand tot die conclusie. Vooral de persoonlijke elementen in het dossier van dhr. Chahal gaven de doorslag. Het EHRM erkende dat Chahal een leidinggevende sikh militant was en een zeer gekende aanhanger van het sikh separatisme. Het EHRM personaliseerde het risico (cf. § 106). Dergelijke personalisering van het risico blijft in casu uit.

In het arrest *H.L.R. v/France* was het EHRM van mening dat een algemene toestand van geweld in het land van bestemming op zich alleen niet van aard is om een overtreding van het artikel 3 EVRM uit te maken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt, buiten de feiten die reeds werden onderzocht door de Commissaris-generaal zowel in het kader van zijn asielrelaas, als in het kader van de subsidiaire bescherming en in beroep werden beoordeeld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die kunnen wijzen op een dergelijke schending.

Artikel 48/4 § 2 Vreemdelingenwet bepaalt dat ernstige schade bestaat uit a) doodstraf of executie, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst of c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van een willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Vermits deze bepaling de bewoordingen van het door

verzoeker aangevoerde artikel 3 EVRM herneemt, werd reeds geoordeeld dat verzoeker een schending van artikel 3 EVRM niet heeft aangetoond. Verzoeker toont het tegendeel niet aan. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid om te stellen dat verzoeker geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan (...) voor een reëel risico op ernstige schade (...). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er geen aandacht werd geschonken aan een mogelijke schending van het artikel 3 EVRM.

Voor zover verzoeker van oordeel zou zijn dat de bestreden beslissing expliciet dient te verwijzen naar artikel 3 EVRM, wijst de Raad erop dat noch de hiervoor aangehaalde formele motiveringsplicht vervat in de genoemde wet van 29 juli 1991, noch het door verzoeker aangevoerde artikel 3 EVRM evenwel een dergelijke formele motiveringsplicht omvatten, zodat dit onderdeel faalt in rechte.

Noch een schending van artikel 3 EVRM, noch van de materiële of formele motiveringsplicht wordt aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M.DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.